

ΤΟ ΜΑΘΗΜΑ ΤΟΥ ΣΤΑΥΡΟΥ

Καθώς τις ημέρες αυτές θά σπενίζουμε τόν Ἐσταυρωμένο, ἄς προσπαθήσουμε νά ἐμβαθύνουμε πιά πολὺ στὰ ἅγια Πάθη Του. Ἄς κυτᾶξουμε νά νοιώσουμε πιά βαθειὰ τὸ μεγάλο νόημά τους, πού ἔχουν γιά τή ζωή μας. Γι' αὐτό κι ἡμεῖς, σήμερα, σέ τοῦτο τὸ σημείωμα, ἄς ἐξετάσουμε ἓνα γεγονός, πού ἴσως θά Τοῦ κόστισε πιά πολὺ καί ἀπό τοὺς πιά φοβεροὺς πόνους. Ὅχι γιατί ἦταν πιά βάρβαρό καί πιά σκληρό ἀπὸ τὰ ὑπόλοιπα Παθήματα, ἀλλὰ γιατί προερχόταν ἀπὸ τοὺς δικούς Του, ἀπ' τοὺς Μαθητὰς Του. Συνήθως δέν τὸ τοποθετοῦμε μαζί μέ τὰ Πάθη. Σίγουρα, ὅμως εἶναι ἓνα ἀπ' τὰ πιά σκληρά καρφιά, πού τρύπησε τήν καρδιά τοῦ Κυρίου.

Ποιὸ ἦταν αὐτό; Θά σκεφθῆτε, ἴσως, ὅτι εἶναι ἡ προδοσία τοῦ Ἰούδα. Γιατί κι ἐκεῖνος ἦταν ἀπ' τόν κύκλο τῶν Μαθητῶν. Δέν εἶναι, ὅμως, αὐτό. Εἶναι κάτι, πού ἐγίνε ὅχι μόνο ἀπὸ ἓναν Μαθητὴ τοῦ Κυρίου, ἀλλὰ ἀπὸ ὅλους μαζί. Εἶναι κάποια φιλονικεῖα, πού ἐγίνε μεταξύ τῶν Μαθητῶν.

Προχωροῦσαν ὅλοι μαζί πρὸς τὰ Ἱεροσόλυμα. Ὁ Κύριος, προβλέποντας τί ἐμελλε νά Τοῦ συμβῇ μέσα σ' αὐτὴν τήν πόλη, ἀλλὰ, τὸ πιά σπουδαῖο, γνωρίζοντας τί ἔγκλημα θά ἔκαναν οἱ κάτοικοί της ἀπέναντί Του, προχωροῦσε στὸ δρόμο μέ βαρεῖα καρδιά. Ὅταν, μάλιστα, ἀντίκρυσε τήν πόλη ἀπὸ μακριά, δέν μπόρεσε νά κρατήσῃ τήν συγκίνησή Του καί ἔκλαψε. Ἀνοίγοντάς τους, λοιπόν, ὁ Κύριος τή λυπημένη καρδιά Του, ἄρχισε νά τοὺς διηγῆται ἓνα-ἓνα αὐτὰ πού σέ λίγο θά Τοῦ συνέβαιναν: Πῶς θά Τόν ἐπιαναν οἱ ἀρχιερεῖς καί οἱ ἄρχοντες, πῶς θά Τόν δικάζαν καί θά Τόν καταδικάζαν σέ θάνατο σταυρικό, πῶς θά Τόν παράδιναν στοὺς εἰδωλολάτρες γιά νά Τόν ἐμπαΐξουν, νά Τόν φτύσουν καί νά Τόν μαστιγώσουν καί στὸ τέλος πῶς θά Τόν θανάτωναν, ἀλλὰ καί πῶς Ἐκεῖνος τήν τρίτη ἡμέρα θά ἀναστηθῇ.

Αὐτὰ τοὺς ἔλεγε, μετρῶντας τις λίγες ἡμέρες, πού θά ἦταν ἀκόμη μαζί τους. Καί οἱ Μαθηταί Του τί νομίζετε πῶς ἔκαναν; Μήπως ἄρχισαν τὰ κλάματα, ἀκούοντας πῶς ὁ ἀγαπημένος τους Διδάσκαλος θά πάθαινε αὐτὰ τὰ μαρτύρια; Μήπως ἐπαναστάτησε ἡ καρδιά τους κι ἀποφάσισαν ν' ἀντισταθοῦν, ἐμποδίζοντας τέτοια φρικτὰ γεγονότα; Ἢ μήπως ἄρχισαν νά σκέπτονται καί νά ἐρωτοῦν τόν Κύριο τί θά ἔπρεπε νά κάναν αὐτοί, ἀφοῦ σέ λίγο τέτοια πράγματα ἐμελλε νά Τοῦ συμβοῦν;

Τίποτε ἀπ' ὅλα αὐτὰ. Ἐκεῖνοι ἄρχισαν νά μαλλώνουν μεταξύ τους, γιά τὸ ποιὸς ἀπ' αὐτοὺς εἶναι ὁ πιά μεγάλος! Ἄς ἀφίσουμε πῶς ποτέ, μέ κανέναν τρόπο, δέν θά ἔπρεπε νά εἶχε μπῆ στὸ μυαλό τους μιά τέτοια σκέψη, ἀλλὰ ἐπὶ τέλους, καί ἂν ἀκόμα παραδεχθοῦμε, πῶς σάν ἄνθρωποι κι αὐτοί μπορούσε κάποτε νά εἶχαν σκεφθῇ κάτι τέτοιο, βρῆκαν αὐτὴν τήν ὥρα νά μαλλώνουν γι' αὐτό; Μάλιστα, αὐτὴν τήν ὥρα βρέθηκαν νά τὸ θυμῇτοῦν!

Τὴν ἀφορμὴ τὴν ξέρετε. Τὴν ἔδωσε ἡ μητέρα τοῦ Ἰακώβου καί Ἰωάννου. Ἐκεῖνη, ὕστερα ἀπὸ ὅσα εἶχε πῆ ὁ Κύριος γιά τὰ ἅγια Πάθη Του, Τόν πλησίασε, Τόν προσκύνησε μέχρι κάτω τὸ χῶμα καί ἄρχισε νά Τόν παρακαλῇ νά τῆς κάνῃ μιά χάρη γιά τὰ παιδιὰ της. Καί ὅταν Ἐκεῖνος τὴν ρώτησε ποιά

χάρη ήταν αυτή, εκείνη Του απάντησε, πώς ήθελε να τους δώσει τις δυό πιο σπουδαίες θέσεις στη βασιλεία Του! Μόλις όμως οι υπόλοιποι πληροφορήθηκαν τί είχε συμβῆ, άρχισαν να άγανακτούν και να θυμώνουν με τον Ιάκωβο και τον Ιωάννη. "Οχι όμως γιατί σε μία τέτοια κρίσιμη στιγμή, τήν ώρα που τους μιλούσε ο Κύριος για τά Παθήματά Του, εκείνοι άπασχολούσαν τό μυαλό τους με τις τιμές και τ' αξιώματα, που θά έπερναν· όχι, αλλά άγανάκτησαν γιατί ο Ιάκωβος και ο Ιωάννης τόλμησαν να σκεφθούν, πώς αυτές τις θέσεις έπρεπε να τις πάρουν αυτοί και όχι οι άλλοι! "Ο καθένας τους, βλέπετε, για τις θέσεις αυτές θεωρούσε, ότι ο πιο κατάλληλος άπ' όλους ήταν ο ίδιος. Γι' αυτό θυώσαν.

Φοβούμαι όμως ότι και σεις θά έχετε κάπως θυώσει μαζί τους. "Ισως έχετε σκεφθῆ μέσα σας: " Μά ήταν κατάστασις αυτή; " "Αλλά άς μή σπτεύσουμε να τους καταδικάσουμε. "Ας άνακρίνουμε πρώτα τον, έαυτό μας· τί θά έκαναμε μεϊς στη θέση τους; Θα συμπεριφερόμαστε άραγε διαφορετικά; Και αν η συνείδησή μας μάς πληροφορήσει, πώς η δική μας συμπεριφορά θά ήταν καλύτερη, άς μή σταματήσουμε. "Ας μή είμαστε τόσο βέβαιοι γι' αυτό. "Ας προσπαθήσουμε να τό ελέγξουμε καλύτερα. "Ας θυμηθούμε τί είχαμε αισθανθῆ κάθε φορά που βλέπουμε πώς κάποιος πέρνει μία πρωτοκαθεδρία, μία πρωτεία, τί αισθανόμαστε; Μήπως τον ζηλεύουμε; Μήπως προσπαθούμε μέσα μας να ελαττώσουμε τήν αξία του; Μήπως, παραδείγματος χάριν, λέμε, ότι δέν του αξίζει μία τέτοια θέση, η ότι η τύχη τον βοήθησε και όχι η αξία του, ότι έβαλε "μέσα" για να πετύχη ό,τι επέτυχε και τα όμοια; Αν στις περιστάσεις αυτές δοκιμάζουμε κάτι τέτοια αισθήματα, τότε άς μή είμαστε και τόσο βέβαιοι για τό τί θά κάναμε, αν τότε και μεϊς βρισκόμαστε στη θέση των Μαθητών ... Θα κάναμε τά ίδια και ίσως χειρότερα.

Γι' αυτό, έμβαθύνοντας στο νόημα των Παθών και άτενίζοντας τό Σταυρό, άς πάρουμε ένα μεγάλο παράδειγμα για τήν ζωή μας. "Εκείνος, όπως τους είπε άμέσως μόλις είδε τα μαλώματά τους, δέν ήλθε για να πάρη πρωτοκαθεδρίες. Ούτε ήλθε για να Τόν υπηρετούν οι άλλοι, αλλά για να υπηρετήση τους άλλους "Ούκ ήλθε διακονηθῆναι αλλά διακονῆσαι, και δοῦναι τήν ψυχὴν αὐτοῦ λύτρον ἀντί πολλῶν". "Ηλθε για να προσφέρη τή ζωή Του για τήν απολύτρωσή μας.

Τό μάθημα, λοιπόν, που βγαίνει άπ' τά Άγια Πάθη, είναι πώς η μεγαλύτερη, η σπουδαιότερη πρωτεία, τό πιο σπουδαίο πρωτείο είναι η υπηρεσία πρὸς τους άλλους, που φθάνει μέχρι τήν ολοκληρωτική θυσία. "Αν θέλουμε να γίνουμε πραγματικά πρώτοι, πραγματικά μεγάλοι, τότε θά πρέπει να ακολουθήσουμε τό παράδειγμα του Κυρίου μας. Θα πρέπει και εμεϊς να βαδίσουμε τον δρόμο τῆς θυσίας. "Όσο μεγαλύτερη θά είναι η θυσία μας, τόσο περισσότερο θα μοιάζουμε με Έκείνον, που για μάς δέχθηκε να καρφωθῆ πάνω στον Σταυρό.

Ο Πατήρ Ιερώνυμος